

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 262)

Jan (2) / 2018

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	7
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	9
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	19
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	24

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 82)

11-2. பரமம் யத் அஹந்தாக்யம் ஸம்வித் ரூபமநாமயம்

12. உந்மேஷ: ப்ரதமஸ்தஸ்ய வர்ணாத்வா பரிகீர்த்தித:

வ்யாக்ருதி தர்சிதா தஸ்ய பூர்வம் தே பாகசாஸந

பொருள் - மிகவும் உயர்ந்ததாக உள்ளதும், தோஷம் இல்லாத ஸம்வித்தாக உள்ளதும் ஆகிய அஹங்காரம் என்பது முதல் ஓசை தோன்றும்போது தனது இயக்கத்தைத் தொடங்குகிறது. இந்த்ரனே! அவற்றைக் குறித்து உனக்கு நான் முன்பே விரிவாக உரைத்தேன்.

13. ததேவ பரமம் ரூபம் ஸம்விந்மயம் மஹத்

விவர்த்தே அத்வபாவேந ஜ்ஞாநாத்யேந கலாத்மநா

பொருள் - அந்த என்னுடைய உயர்ந்த ரூபமானது, ஞானமயமாகவும் சக்தி நிறைந்ததாகவும் உள்ளது. அந்த ரூபம், ஞானம் போன்றவற்றை உள்ளடக்கிய கலா முதலானவற்றைப் படைப்பதற்காக காணக்கூடிய விதத்தில் மாற்றங்கள் அடைந்தபடி உள்ளது.

14. ஜ்ஞாநாதீநாம் கலாநாம் து குணாநாம் பரமாத்மந:

பூர்வம் தே கதிதா ஸுக்திர்யாவந்தோ யாத்ருசாச்ச தே

பொருள் - பரமாத்மாவின் குணங்களான ஞானம் போன்றவை குறித்தும், அவற்றின் எண்ணிக்கை மற்றும் தன்மைகள் குறித்தும் உனக்கு நான் முன்பே கூறியுள்ளேன்.

15. அத்வத்வயம் உபாதாய தத் ரூபம் மம சிந்மயம்
வாஸுதேவாதி ரூபேண வர்த்ததே தத்த்வ வர்த்தமநா

பொருள் - இந்த இரண்டுடன் (ஓசை, கலை) சேர்ந்து என்னுடைய சித்ரூபமானது, நான் வாஸுதேவன் போன்ற ரூபங்கள் எடுக்கும்போது, அந்தந்த தத்வங்களாக வெளிப்படுகிறது.

16. வ்யூஹாச்ச விபவாச்ச ஏவ யச்சாந்யத் பகவந் மயம்
தத்வாத்வநோ விவ்ருத்தி: ஸா கீர்த்திதா பரமாத்மந:

பொருள் - அந்த தத்வங்களின் வெளிப்படுதலின்போது, பரமாத்மாவின் மாறுபாடுகளாகவே வ்யூஹம், விபவம் போன்றதான பகவத்மயமாக உள்ள நிலைகள் காணப்படுகின்றன.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 262)

இதனைத் தொடர்ந்து சாந். (8-1-5) - ஏதத் ஸத்யம் ப்ரஹ்மபுரம் - (இந்த காரணத்தால்) இதுவே உண்மையான ப்ரஹ்மபுரம் (சரீரம்) என்பதன் மூலம், அந்த தஹராகாசமே உண்மையான தத்வம் மற்றும் அதுவே இந்த அனைத்து ஜகத்திற்கும் இருப்பிடம் - என்று கூறப்படுகிறது. இதனைத் தொடர்ந்து சாந். (8-1-5) - அஸ்மிந் காமா: ஸமாஹிதா: - இதற்குள் (தஹராகாசம்) அனைத்து விருப்பங்களும் அடங்கியுள்ளன - என்பதில் உள்ள "அஸ்மிந்" என்ற சொல் மூலம் தஹராகாசம் மீண்டும் கூறப்பட்டு, விரும்பப்படும் குணங்கள் அனைத்தும் "காமா" என்ற சொல்லால் கூறப்பட்டு, அந்த குணங்கள் இந்த தஹராகாசத்தின் உள்ளே இருக்கின்றன என்று உரைக்கப்பட்டது. அடுத்து சாந். (8-1-5) - ஸத்யஸங்கல்ப - என்று முடிக்கப்படும் பகுதி மூலம் தஹராகாசம் என்பது இத்தகைய விரும்பப்படும் குணங்கள் அனைத்துடன் கூடியதாக உள்ள தன்மை கூறப்பட்டு, அதுவே ஆத்மாவாக உள்ளது என்பது கூறப்பட்டது. அடுத்ததாக சாந். (8-1-5) - யதா ஹி ஏவ இஹ ப்ரஜா அந்வாவிசந்தி - எவ்விதம் இந்தப் பூமியில் உள்ளவர்கள் பின்பற்றுகிறார்களோ - என்று தொடங்கி, சாந். (8-1-6) - தேஷாம் ஸர்வேஷு லோகேஷு அகாமசாரோ பவதி - அவர்களுக்கு அனைத்து லோகங்களிலும் தங்கள் விருப்பம் போன்ற உலவுதல் கிடையாது - என்று முடிக்கப்பட்ட பகுதி மூலம், யார் ஒருவர் இந்தப் பகுதியில் கூறப்பட்டதான எட்டு குணங்களை அறியாமல் உள்ளானரோ, இந்த எட்டு குணங்களுடன் சேர்க்கை பெற்றதான பரமாத்மாவே தஹராகாசம் என்று கூறப்படுகிறது என்பதையும் அறியாமல் உள்ளானரோ, மற்றும் யார் இப்படிப்பட்ட ஆத்மாவை விரும்பாமல் இதனைத் தவிர்ந்துள்ள மற்ற இன்பம் அளிக்கவல்ல விஷயங்களைப் பெறும்விதமாக வைதிக கர்மங்களை இயற்றுகிறார்களோ அவர்கள் (இருவரும்) அழியக்கூடிய பலன்களையே

அடைகிறார்கள், மேலும் ஸத்யகாமத்வம் (விருப்பம் உண்மையில் நிறைவேறுதல்) என்பதையும் அடைவதில்லை. அடுத்து சாந். (8-1-6) - அத ய இஹ ஆத்மாநம் அநுவித்ய வ்ரஜத்யேதாம்ச்ச ஸத்யாந் காமாந் தேஷாம் ஸர்வேஷு லோகேஷு காமசாரோ பவதி - யார் ஒருவர் இந்தப் பரமாத்மா குறித்து நன்கு அறிந்து, அதற்குள் காணப்படும் குணங்களையும் அறிந்து, தங்களுடைய விருப்பங்கள் உண்மையிலேயே நிறைவேறப் பெறுகிறார்களோ, அவர்கள் இந்த உலகத்தை விட்டவுடன் விருப்பம் போன்று அனைத்து லோகங்களிலும் உலவுகிறார்கள் - என்ற வரி மூலமாக தஹராகாசம் என்ற பதம் மூலம் கூறப்படுகின்ற ஆத்மாவை அறிந்து கொண்டு, அதனுள் காணப்படும் விரும்பத்தக்கதான பாபங்கள் அற்ற தன்மை போன்ற குணங்களை நன்றாக அறிந்து கொள்கிறார்களோ அவர்களுக்கு, தாராளமான குணங்களின் கடலாக உள்ள பரமபுருஷனுடைய ப்ரஸாதம் மூலம் ஸத்யகாமத்வம், ஸத்ய ஸங்கல்பத்வம் போன்றவை கைகூடுகின்றன - என்று கூறப்பட்டது.

ஆகவே தஹராகாசம் என்பது பரம்ப்ரஹ்மமே ஆகும்; அதற்குள் பாபங்கள் அற்ற தன்மை போன்ற விரும்பத்தக்க குணங்கள் காணப்படுகின்றன; இந்த இரண்டும் (ப்ரஹ்மம், கல்யாணகுணங்கள்) தேடப்பட வேண்டியவையாகும்; இதனையே வாக்கியாரும் (போதாயனர்) - தஸ்மிந் யத் அந்தரிதி காம வ்யபதேச: - அதற்குள் எது உள்ளதோ அதுவே விரும்பத்தக்கதாக உள்ளது - என்று தெளிகாக உரைத்தார். இந்தக் காரணங்களால் தஹராகாசம் என்பது உயர்ந்ததாக உள்ள ப்ரஹ்மமே ஆகும்.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 262)

“ஏக” என்பது ப்ரபத்தியை ஸித்தோபாயமாக உள்ள ஸர்வேச்வரன்
போன்ற உபாயம் என்று எண்ணுதலைத் தள்ளுகிறது

மூலம் - இக்கட்டளையிலே ஸாத்யோபாயமான ப்ரபத்தியையும் ஸித்தோபாயத்தோடு ஒரு கோவையாக எண்ணாமைக்காக ஏக சப்தம் என்றும் சொல்லுவார்கள். அது எங்ஙனையென்னில், இப் ப்ரபத்தியும் பக்தியோகம் போலே ப்ரஸாதநமாக விதிக்கப்பட்டிருந்ததேயாகிலும், ஸஹஜ காரூண்யாதி விசிஷ்டனான ஸர்வேச்வரனுடைய காலுஷ்ய சமாநமாத்ரார்த்தமாய் ஸாக்ஷாத் பலத்துக்கு ஸஹஜ ஸாமர்த்ய காரூண்ய விசிஷ்டனான இவன் நினைவே காரணமாம்படியாய், அவன் தானே அத்யந்த அகிஞ்சநனான ப்ரபந்நனுக்கு பரஸ்வீகாரத்தாலே பக்தியோகாதிகளான குருதரோபாயங்களின் நேரே நின்று இவ்வாறுகூல்ய ஸங்கல்பாதி யுக்த ப்ரபத்திமாத்ர வ்யாஜ ஸாபேக்ஷனாய் வேறொன்றால் அபேக்ஷையில்லாமையால் நிரபேக்ஷோபாயத்வமே இந் ந்யாஸ வித்யைக்கு வேத்யாகாரமாகக் கொண்டு “த்வமேவோபாயபூதோ மே பவ” என்று அபேக்ஷணீயனாயிருக்க, “என் உணர்வினுள்ளே இருத்தினேன் அதுவும் அவனது இன்னருளே” என்றும், “இசைவித்து என்னை உன் தாளிணைக்கீழ் இருத்தும் அம்மானே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, உபாயபூதனான அவன் செய்விக்கச் செய்கிற வ்யாஜமாத்ரத்தை அவனோடு ஒக்க உபாயமாக எண்ணுகை உசிதமன்றென்று ஏக சப்தத்துக்குத் தாத்பர்யம்.

விளக்கம் - இதே போன்று சேதநனால் இயற்றப்படுகின்ற ப்ரபத்தியை, ஸித்தோபாயமாக உள்ள பகவானுக்குச் சமமாக எண்ணக்கூடாது என்பதைத்

தள்ளுவதற்காகவே “ஏக” என்ற சொல் உள்ளதாகவும் கூறுவார்கள். ப்ரபத்தியானது பக்தியோகம் போன்று பகவானின் அனுக்ரஹத்திற்கு உபாயமாக உள்ளது என்றே விதிக்கப்பட்டுள்ளது; ஆனாலும், இயல்பாகவே கருணையைக் கொண்ட ஸர்வேச்வரனுக்கு, ஏதோ ஒரு காரணத்தால் சேதநன் மீது ஏற்படக்கூடிய சீற்றத்தை நீக்கும் அளவுடன் ப்ரபத்தியானது நின்று விடுகிறது. ஆனால் இறுதியான பலனுக்கான காரணம், இயல்பாகவே கருணையைக் கொண்ட ஸர்வேச்வரனுடைய ஸங்கல்பமே ஆகும். மற்ற உபாயங்களைக் கைக்கொள்ள சக்தியின்றி, ப்ரபத்தியை மட்டுமே கைக்கொள்ளும் ஒருவனுடைய அனைத்துவிதமான பொறுப்புகளையும் தானே ஏற்றுக்கொள்ளும் ஸர்வேச்வரன், பக்தியோகம் உள்ளிட்ட உபாயங்களின் இடத்தில் தானே நிற்கிறான். ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பம் போன்ற குறிப்பிட்ட அங்கங்களை மட்டுமே கொண்ட இந்த ப்ரபத்தியை ஒரு காரணமாக மட்டுமே வைத்துக் கொண்டு, அவன் பலன் தருகிறான். இவ்விதம் வேறு எதனையும் எதிர்பாராமல் தனித்தன்மையுடன் உள்ள இந்த ப்ரபத்திக்கு, அஹிர்யுத்நய ஸம்ஹிதை (37-31) - த்வமேவோபாயபூதோ மே பவ - நீ மட்டுமே எனது உபாயமாக இருத்தல்வேண்டும் - என்பதற்கு ஏற்ப, அவன் மட்டுமே நம்மால் ப்ரார்த்திக்கப்பட வேண்டியவனாய் உள்ளான். ஆகவே திருவாய்மொழி (5-8-9) - என் உணர்வினுள்ளே இருத்தினேன் அதுவும் அவனது இன்னருளே - என்றும், திருவாய்மொழி (8-8-3) - இசைவித்து என்னை உன் தாளிணைக்கீழ் இருத்தும் அம்மானே - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, உபாயமாக உள்ள அவன் நம்மை ப்ரபத்தி செய்யவேண்டும் என்று எண்ணுவதன் மூலமே நாம் ப்ரபத்தி செய்கிறோம் என்பதால், ப்ரபத்தியை அவனுக்குச் சமமான உபாயமாக கருதுதல் உசிதம் அல்ல என்பதை “ஏக” என்னும் சொல் உணர்த்துவதாகக் கருத்து.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 82)

203. நண்ணாதார் மெய்யிலுன் ஆசை நிர்வேதத்தோடே ஆஸ்திக்ய அமாநித்வாதிகள் விஞ்சின ப்ரணிபாதாபிவாதந பரிப்ரசந ஸேவாபரர்க்கு உளங்கொள் பேசுமளவன் றென்னும் அர்த்தத்தை வம்மின் விரோதமீனச்சொல் எவ்வுயிர்க்கு மறியவென்று அடைவுகெட அதபஸ்கர்க்கு உபதேசிக்கிறது ஞாலத்தார் பந்தபுத்தியும் அநர்த்தங்கண்டு ஆற்றாமையும் மிக்க க்ருபையுமிறே.

203. ஆனால் இங்ஙனன்றிக்கே அஜ்ஞான ஸம்ஸாரிகளுக்கு உபதேசிக்கிறவளவில் ஸம்ஸார விரக்தராய் ஆத்மகுணோபேதராய் ஸம்யகுபஸந்நரானவர்களுக்கு உபதேசிக்கு மர்த்தத்தை, பகவத்விமுகராய் ப்ரயோஜநாந்தரபரராய் அநுவர்த்தந ஹீநரானவர்களுக்கு வலியப் பிடித்து உபதேசிப்பா னென்னென்னு மாகாங்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார் மேல் (நண்ணாதார்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஆனால் கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்டது போன்று அல்லாமல், ஏதும் அறியாதவர்களாகிய ஸம்ஸாரிகளுக்கு உபதேசிக்கும்போது, ஸம்ஸார வாழ்வில் விரக்தி அடைந்தவர்களாகவும், ஆத்மகுணங்கள் நிறைந்தவராகவும், அருகில் அண்டி வந்து மிகவும் ஈடுபாட்டுடன் விரும்புவர்களாகவும் உள்ளவர்களுக்கு உபதேசிக்கத் தகுந்த ஆழ்பொருள்களை, பகவானிடம் எந்தவிதமான ஈடுபாடும் இன்றி உள்ளவர்களும், மற்ற பலன்களை எதிர்ப்பார்த்தபடி உள்ளவர்களும்,

விருப்பத்துடன் அருகில் வராமல் உள்ளவர்களும் ஆகியவர்களுக்கு வலிய வந்து ஏன் உபதேசம் செய்யவேண்டும் என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “நண்ணாதார் முறுவலிப்ப”விலும், “மெய்யில் வாழ்க்கை”யிலும், “ஊனேறு செல்வத்”திலும், “ஆசைவாய்ச் சென்ற சிந்தை”யிலும் சொல்லுகிறபடியே பகவத் விமுக லோக யாத்ரையிலும், மாம்ஸாஸ்ருகாதி மல ரூப தேஹத்திலும், கர்மோபாதிகங்களான தேஹாநு பந்திகளிலுமுண்டான தோஷதர்சனத்தாலே, “பரீசஷ்ய லோகாந்” இத்யாதிப்படியே பிறந்த நிர்வேதத்தோடே,

விளக்கம் - (நண்ணாதார் மெய்யிலான் ஆசை நிர்வேதத்தோடே) திருவாய்மொழி (4-9-1) - நண்ணாதார் முறுவலிப்ப - என்பதிலும், பெருமாள்திருமொழி (3-1) - மெய்யில் வாழ்க்கை - என்பதிலும், பெருமாள்திருமொழி (4-1) - ஊனேறு செல்வத்து - என்பதிலும், பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-5-1) - ஆசைவாய்ச் சென்ற சிந்தை - என்பதிலும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, பகவானிடம் சிறிதும் ஈடுபாடு இல்லாதபடியான வாழ்விலும், மாமிசம் இரத்தம் போன்றவற்றால் ஆகிய சரீரத்திலும், கர்மங்கள் காரணமாக வந்து சேர்ந்த சரீரத்துடன் தொடர்பு கொண்ட பொருள்களிலும் உள்ள பலவிதமான தோஷங்களை உணர்த்த காரணத்தால், முண்டக உபநிஷத் - பரீசஷ்ய லோகாந் - பலன்களை ஆராய்ந்த அந்தணன் ஒருவன் - என்பதற்கு ஏற்றபடி உண்டாகும் வெறுப்புடன்.

வ்யாக்யானம் - “ஆஸ்திகோ தர்மசீலச்ச சீலவாந் வைஷ்ணவச்ச்சி:; கம்பீரச் சதுரோ தீரச் சிஷ்ய இத்யபிதீயதே” என்றும், “அமாநித்வ மதம்பித்வ மஹிம்ஸா ச்ஷாந்திரார்ஜவம் ஆசார்யோபாஸநம் சௌசம் ஸ்தைர்யமாத்ம விநிக்ரஹ:” இத்யாதியாலும் சொல்லப்படுகிற ஆஸ்திக்யாதிகளும் அமாநித்வாதிகளுமாகிற சிஷ்ய லக்ஷணமான ஆத்ம குணங்களாலதிகராய்; “ப்ரணிபத்யாபி வாத்யச” என்றும், “தத் வித்தி ப்ரணிபாதேந பரிப்ரச்நேந ஸேவயா” என்றும் சொல்லுகிறபடியே பக்நாபிமாநராய்க் கொண்டு ப்ரணிபாத அபிவாதந பரிப்ரச்ந ஸேவையாகிற விவற்றிலே தத்பரராய் சிரகாலம் அநுவர்த்தித்தவர்களுக்கு, “உளங்கொள் ஞானத்து வைம்மின்” என்றும், “பேசுமளவன்றிது வம்மின் நமர்! பிறர்

கேட்பதன் முன்” என்றும் இப்படி அஷ்ட்கர்ணமாக உபதேசிக்க வேண்டும் அர்த்த விசேஷத்தை,

விளக்கம் - (ஆஸ்திக்ய அமாநித்வாதிகள் விஞ்சின) - ஆஸ்திகோ தர்மசீலச்ச சீலவாந் வைஷ்ணவச்சுசி:, கம்பீரச் சதுரோ தீரச் சிஷ்ய இத்யபிதீயதே - சாஸ்த்ரங்களில் நம்பிக்கை உள்ளவனும், தர்மங்களைக் கைக்கொண்டவனும், ஒழுக்கம் நிறைந்தவனும், விஷ்ணுவிடம் பக்தி கொண்டவனும், தூய்மையானவனும் ஆகிய ஒருவன் சிஷ்யன் எனப்படுகிறான் - என்றும், கீதை (13-7) - அமாநித்வ மதம்பித்வ மஹிம்ஸா சஷாந்திரார்ஜவம் ஆசார்யோபாஸநம் செளசம் ஸ்தைர்யமாத்ம விநிக்ரஹ: - தற்பெருமை இன்மை, தன்னிடம் இல்லாத நற்குணங்களை இருப்பதாகக் காண்பித்துக் கொள்ளாமை, எந்த உயிரையும் துன்புறுத்தாமை, பொறுமையுடன் இருந்தல், மனம் சொல் செயல் போன்றவற்றில் ஒரே போன்று இருத்தல், ஆசார்யனைப் பணிதல், உள்ளும்புறமும் தூய்மையாக இருத்தல், மன உறுதியுடன் இருத்தல், சரீரத்தைக் கட்டுப்படுத்துதல் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப ஆஸ்திக்யம் மற்றும் அமாநித்வம் போன்றதான சிஷ்யனுடைய லக்ஷணங்களாக உள்ள ஆத்மகுணங்களில் உயர்ந்தவர்களாக. (ப்ரணிபாதாபிவாதந பரிப்ரச்ந ஸேவாபரர்க்கு) - ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-1-1) - ப்ரணிபத்யாபி வாத்யச - கைகள் குவித்து வணங்கியும், அபிவாதநம் செய்தும் - என்றும், கீதை (4-34) - தத் வித்தி ப்ரணிபாதேந பரிப்ரச்நேந ஸேவயா - அவர்களை சாஷ்டாங்கமாகத் தரையில் விழுந்து வணங்குவதாலும், பணிவிடைகள் செய்வதாலும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப எந்தவிதமான கர்வமும் அற்றவர்களாக இருந்தபடி விழுந்து வணங்குதல், அபிவாதநம் செய்தல், கூறுதல், கேட்டல், பணிவிடை செய்தல் போன்றவற்றில் ஈடுபாடு கொண்டு பலகாலம் தன்னைச் சார்ந்தவர்களுக்கு, (உளங்கொள் பேசுமளவன்றென்னும் அர்த்தத்தை) - திருவாய்மொழி (4-10-9) - உளங்கொள் ஞானத்து வைம்மின் - என்றும், பெரியதிருமொழி (2-4-9) - பேசுமளவன்றிது வம்மின் நமர்! பிறர் கேட்பதன் முன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ளதான ஆறு காதுகள் இல்லாத ஒருவருக்கு மட்டுமே உபதேசம் செய்யவேண்டியதான ஆழ்பொருள்களை.

வ்யாக்யானம் - “வம்மின் புலவீர்” என்று வலியவழைத்து, “சொன்னால் விரோதமிது ஆகிலும் சொல்லுவன் கேண்மினே” என்று நான் சொல்லுகிறவிது உங்களுக்கு விரோதமாய்த் தோற்றியிருந்ததாகிலும் சொல்லுவன். இத்தைக் கேளுங்கள் என்று அபேசுஷித்து, “ஈனச்சொல்லாயினுமாக” என்கையாலே “ஆகிலுமாக” என்று பொகடு பொருளாகவும், “மற்றொன்றில்லை சுருங்கச் சொன்னோம் மாநிலத் தெவ்வுயிர்க்கும்” என்றும், “திண்ண நாமறியச் சொன்னோம்” என்றும் ஸர்வர்க்கும் ப்ரஸித்தமாம் படியாகவும், இப்படி அடைவுகேடாக, “இதம் தே நாதபஸ்காய” இத்யாதியால் சொன்ன அநதிகாரிகளுக்கு உபதேசிக்கிறது,

விளக்கம் - (வம்மின்) - திருவாய்மொழி (3-9-6) - வம்மின் புலவீர் - என்பதற்கு ஏற்ப வலிய அழைத்து. (விரோதம்) - திருவாய்மொழி (3-9-1) - சொன்னால் விரோதமிது ஆகிலும் சொல்லுவன் கேண்மினே - என்பதற்கு ஏற்ப, “நான் உங்களுக்கு உரைக்கும் இவை அனைத்தும் விரோதமாகத் தோன்றினாலும், நான் உரைப்பேன். கேளுங்கள்”, என்று விருப்பத்துடன். (ஈனச்சொல்) - திருவிருத்தம் (99) - ஈனச்சொல்லாயினுமாக - என்பதால் “ஆகிலும் ஆக” என்று பொகடு பொருளாகவும். (எவ்வுயிர்க்கும் அறிய என்று) - திருவாய்மொழி (9-1-7) - மற்றொன்றில்லை சுருங்கச் சொன்னோம் மாநிலத் தெவ்வுயிர்க்கும் - என்றும், திருவாய்மொழி (10-2-5) - திண்ண நாமறியச் சொன்னோம் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைவருக்கும் சென்று சேரும்விதமாகவும், (அடைவுகேட) - இவ்விதமாக முறை தவறி. (அதபஸ்கர்க்கு உபதேசிக்கிறது) - கீதை (18-67) - இதம் தே நாதபஸ்காய - இதனைத் தகுதி அற்றவர்களுக்கு உரைத்தல்கூடாது - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அதிகாரிகள் அல்லாதவர்களுக்கு உபதேசம் செய்வதன் காரணம் என்னவென்றால்.

வ்யாக்யானம் - “ஞாலத்தார் தமக்கும் வானத்தவர்க்கும் பெருமான்” என்று நித்ய விபூதியிலுள்ளாரோபாதி லீலாவிபூதியிலுள்ளார்க்கும் அவனோடு ஸம்பந்தமொத்திருக்க, இவர்கள் அவனையிழந்து கிடக்கவொண்ணாதென்கிற ஸம்பந்த ஜ்ஞாநமும், “கண்டாற்றே னுலகியற்கை” என்று இவர்கள் ஸம்ஸாரத்தில் படுகிற அநர்த்தங்கண்டு பொறுக்கமாட்டாத ஸ்வபாவமும், தாவந்மாத்ரமன்றிக்கே

“அருள் கண்டிரிவ் வுலகினில் மிக்கது” என்று, “சுஷிபாமி நக்ஷமாமி” என்று ஈச்வரன் கைவிட்டவர்களையும் திருத்தியல்லது நிற்கமாட்டாத கரைபுரண்ட காருண்யமுமிறே என்கை. பந்தபுத்தியும் அநர்த்தா ஸஹத்வமும் இவர் தம்முடைய உக்தி ஸித்தமாகையாலும் க்ருபாதிக்கயம் சிஷ்யோக்தி ஸித்தமாகையாலுமாய்த்து இப்படி ப்ரஸித்தி தோற்றவருளிச்செய்தது.

விளக்கம் – (ஞாலத்தார் பந்தபுத்தியும்) – திருவாய்மொழி (4-5-8) - ஞாலத்தார் தமக்கும் வானத்தவர்க்கும் பெருமான் - என்பதற்கு ஏற்ப பரமபதத்தில் உள்ளவர்கள் போன்று இந்த உலகில் உள்ள ஜீவாத்மாக்களுக்கு அவனுடன் உள்ள ஸம்பந்தம் என்பது ஒத்துள்ளது என்றாலும், இவர்கள் அவனை இழந்து நிற்கக்கூடாது என்பதான ஸம்பந்த ஞானமும். (அநர்த்தம் கண்டு ஆற்றாமையும்) – திருவாய்மொழி (4-9-3) - கண்டாற்றே னுலகியற்கை – என்பதற்கு ஏற்ப இவர்கள் இந்த ஸம்ஸாரத்தில் இருந்தபடியே அடைகின்ற கேட்டினைக் கண்டு பொறுத்துக் கொள்ள இயலாத தன்மையும். (மிக்க க்ருபையுமிறே) - அது மட்டும் அல்லாமல், கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு (8) - அருள் கண்டிரிவ் வுலகினில் மிக்கது – என்பதற்கு ஏற்ப கீதையில் – சுஷிபாமி நக்ஷமாமி - தள்ளுகிறேன், பொறுத்துக் கொள்ளமாட்டேன் என்று ஸர்வேச்வரனால் கைவிடப்பட்டவர்களையும் திருத்தினால் அல்லாமல் ஓயாத உயர்ந்த கருணையும் ஆகும். பந்தபுத்தி மற்றும் ஸம்ஸாரிகள் அடையும் கேட்டைக் கண்டு பொறுத்துக் கொள்ள இயலாமை ஆகிய இரண்டையும் திருவாய்மொழி மூலம் கூறுவதாலும், மிகுந்த கருணை என்பதை நம்மாழ்வாருடைய சிஷ்யராகிய மதுரகவியாழ்வார் சொற்கள் மூலம் கூறுவதாலும், இவர் இவ்விதம் அனைவருக்கும் சென்று சேரும்விதத்தில் உரைத்தது விளங்குகிறது.

204. தாய்க்கும் மகனுக்கும் தம்பிக்கும் இவர்க்கும் இவரடி பணிந்தவர்க்குமே இவையுள்ளது.

அவதாரிகை - மற்றும்மிப்படி யுபதேசிப்பார் பலருமுண்டோ வென்னுமாகாங்கக்ஷயிலே அருளிச்செய்கிறார் (தாய்க்கும்) இத்யாதி.

விளக்கம் - “இவ்விதம் உபதேசித்தவர்கள் வேறு யாரேனும் உண்டோ”, என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, தன்பக்கலிலே விபரீதபுத்தியைப் பண்ணி நிற்கிற பாபிஷ்டனான ராவணனைக் குறித்து, “மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும்”, “விதிதஸ்ஸஹி தர்மஜ்ஞ:” இத்யாதிகளாலே ஹிதோபதேசம் பண்ணின “நித்யைவைஷா ஜகந்மாதா” என்கிற ஸர்வலோக ஜநநியான பிராட்டிக்கும்.

விளக்கம் - (தாய்க்கும்) - சீதையாகிய தன்னிடம் தகாத புத்தியைக் கொண்டு நிற்கின்ற பாபியாகிய இராவணனிடம், ஸுந்தரகாண்டம் (21-19) - மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும் - இராமன், நீ நட்பு கொள்வதற்கு ஏற்றவன் ஆவான் - என்றும், ஸுந்தரகாண்டம் (21-20) - விதிதஸ்ஸஹி தர்மஜ்ஞ: - இராமன் அனைத்து தர்மங்களையும் நன்கு அறிந்தவன் - என்றும் பலவிதங்களிலும் அனைத்துவிதமான நன்மைகளையும் உபதேசித்த, ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-8-17) - நித்யைவைஷா ஜகந்மாதா - அனைத்து உயிர்களுக்கும் தாயாக உள்ளவள் - என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்து லோகங்களுக்கும் தாயாக உள்ள பெரியபிராட்டிக்கும் [கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்ட ஸம்பந்த ஜ்ஞாநம், அநர்த்தா ஸஹத்வம், அநவதிக க்ருபை ஆகியவை உள்ளன].

வ்யாக்யானம் - திருநாமம் சொன்னதுவே ஹேதுவாகச் சீறித் தன்னை அதிக்ரமமான தண்டங்களைப் பண்ணும்படி பகவதத்யந்த விமுகளாய் பாபிஷ்டாக்கரகண்யனான ஹிரண்யனைக் குறித்து, “ஸர்வபூதாத்மகே தாத ஜகந்நாதே ஜகந்மயே”, “உர்வ்யாமஸ்தி” இத்யாதிகளாலே ஹிதத்தை யுபதேசித்தும், விமுகரான அஸுரபுத்ரர்களைக் குறித்து, “அபார ஸம்ஸார விவர்த்தநேஷு மாயாத தோஷம் ப்ரஸபம் ப்ரவீமி, ஸர்வத்ர தைத்யாஸ் ஸமதாமுபேத ஸமத்வமாராதந மச்யுதஸ்ய” இத்யாதிகளாலே ஹிதத்தை யுபதேசித்தும் செய்த “மீளவவன் மகனை” என்கிற ஹிரண்ய புத்ரனான ப்ரஹ்லாதனுக்கும்.

விளக்கம் - (மகனுக்கும்) - பகவானுடைய திருநாமத்தை உரைத்ததையே காரணமாகக் கொண்டு, அவன் மீது கோபத்துடன் சீறியபடி, பலவிதமான கொடிய அபராதங்களைச் செய்தபடி, பகவானை அடியுடன் வெறுப்பவனாகவும், பாபம் செய்பவர்களில் முதலிடத்தில் உள்ளவனும் ஆகிய ஹிரண்யனிடம், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-9-37) - ஸர்வபூதாத்மகே தாத ஐகந்நாதே ஐகந்மயே - அனைத்து உயிர்களின் ஆத்மாவாக உள்ளவனும், அனைத்திற்கும் தந்தையும், இந்த ஐகத்தின் நாதனும், இந்த ஐகத்தாகவே உள்ளவனும் - என்றும், உர்வ்யாமஸ்தி - எங்கும் உள்ளான் - என்றும் பலவிதங்களில் நன்மையை உபதேசித்தும். பகவானிடம் சற்றும் விருப்பம் இல்லாத அஸூர புத்திரர்களிடம், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-7-89) - அபார ஸம்ஸார விவர்த்தநேஷு மாயாத தோஷம் ப்ரஸபம் ப்ரவீமி, ஸர்வத்ர தைத்யாஸ் ஸமதாமுபேத ஸமத்வம் ஆராதநம் அச்யுதஸ்ய - அஸூரர்களே! எந்தவிதமான ஆழமும் இல்லாத இந்த உலக வாழ்வில் உள்ள சுழற்சியான தேவர்கள் முதலான பிறவிகளைக் கண்டு மகிழாதீர்கள். ஒரே போன்று இருப்பதையே அடையுங்கள். இத்தகைய தன்மையே அச்சுதனுக்கு மகிழ்வை ஏற்படுத்தும் - என்பதான பலவிதமான நன்மைகளை உபதேசித்தபடி இருந்தவனாகிய பெரியாழ்வார் திருமொழி (1-6-2) - மீள அவன் மகனை - என்று கூறப்பட்ட ஹிரண்யனுடைய புத்திரனாகிய ப்ரஹ்லாதனுக்கும் [கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்ட ஸம்பந்த ஜ்ஞாநம், அநர்த்தா ஸஹத்வம், அநவதிக க்ருபை ஆகியவை உள்ளன].

வ்யாக்யானம் - “யாவந்ந லங்காம் ஸமபித்ரவந்தி வலீமுகா: பர்வத கூடமாத்ரா:, தம்ஷ்ட்ராயுதாச்சைவ நகாயுதாச்ச ப்ரதீயதாம் தாசரதாய மைதிலீ”, “யாவந் நக்ருஹ்ணந்தி சிராம்ஸி பாணா ராமேரிதா ராக்ஷஸ புங்கவாநாம், வஜ்ரோபமா வாயு ஸமாந வேகா ப்ரதீயதாம் தாசரதாய மைதிலீ” என்றிப்படி தனக்கு ஹிதம் சொன்னது பொறாமல், “த்வாம் து திக் குலபாம் ஸகம்” என்று திக்கரித்த க்ருரனான ராவணனைக் குறித்து, “ஸுலபா: புருஷா ராஜந் ஸததம் ப்ரியவாதிந:, அப்ரியஸ்யது பத்யஸ்ய வக்தா ச்ரோதா ச துர்லப:, பத்தம் காலஸ்ய பாசேந ஸர்வபூதாபஹாரினா, நந்ச்யந்த முபேசேஷயம் ப்ரதீப்தம் சரணம் யதா” என்று தொடங்கி ஹிதோபதேசம் பண்ணின “அவன் தம்பிக்கே” என்கிற ராவணனுஜனான ஸ்ரீவீஷ்ணாழ்வானுக்கும்.

விளக்கம் - (தம்பிக்கும்) - யுத்தகாண்டம் (14-3) - யாவந்ந லங்காம் ஸமபித்ரவந்தி வலீமுகா: பர்வத கூடமாத்ரா:, தம்ஷ்ட்ராயுதாச்சைவ நகாயுதாச்ச ப்ரதீயதாம் தாசரதாய மைதிலீ - மலைச்சிகரம் போன்று உள்ளவையும், தங்களுடைய பற்களையே ஆயுதங்களாகக் கொண்டவைகளும் ஆகிய வானர சேனைகள் இலங்கையை வந்து அடைவதற்கு முன்பாக சீதாப்பிராட்டியை இராமனிடம் அளிக்கவேண்டும் - என்றும், யுத்தகாண்டம் (14-4) - யாவந் நக்ருஹ்ணந்தி சிராம்ஸி பாணா ராமேரிதா ராசுஷஸ புங்கவாநாம், வஜ்ரோபமா வாயு ஸமாந வேகா ப்ரதீயதாம் தாசரதாய மைதிலீ - இராமனால் தொடுக்கப்பட்டவையும், வஜ்ராயுதம் போன்றவையும், காற்று போன்று வேகம் கொண்டவையும் ஆகிய அம்புகள், அசுரர்களுடைய தலைகளை அறுப்பதற்கு முன்பாக சீதையை இராமனிடம் அளிக்கவேண்டும் - என்றும் தனக்கு உரைக்கப்பட்ட நன்மைகளைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாமல், யுத்தகாண்டம் (16-51) - த்வாம் து திக் குலபாம் ஸகம் - அசுரர்களுடைய குலத்திற்குத் தீமையைச் செய்யும் உன்னை, பழித்தே கூறவேண்டும் - என்று தள்ளிய இராவணனிடம், யுத்தகாண்டம் (16-20) - ஸுலபா: புருஷா ராஜந் ஸததம் ப்ரியவாதிந:, அப்ரியஸ்யது பத்யஸ்ய வக்தா ச்ரோதா ச துர்லப: - எப்போதும் மகிழ்வை அளிக்கும் சொற்கள் கூறுபவர்கள் கிடைப்பார்கள். ஆனால் மகிழ்வை ஏற்படுத்தாத நன்மையைக் கூறுபவனும் கேட்பவனும் கிட்டமாட்டார்கள் - என்றும், யுத்த (16-21) - பத்தம் காலஸ்ய பாசேந ஸர்வபூதாபஹாரிணா, நநச்யந்த முபேசேஷயம் ப்ரதீப்தம் சரணம் யதா - எந்தவிதமான கருணையும் இன்றி அனைத்து உயிர்களையும் கவர்கின்ற யமனின் பாசக்கயிற்றால் கட்டுப்பட்டவனும், அழியக் கூடியவனும் ஆகிய உன்னை, எரியும் வீட்டைப் போன்று நான் வெறுக்கமாட்டேன் - என்றும் கூறிய, திருவாய்மொழி (7-6-9) - அவன் தம்பிக்கே - என்பவனாகிய இராவணனுடைய தம்பியாகிய விபீஷணனுக்கும் [கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்ட ஸம்பந்த ஜ்ஞாநம், அநர்த்தா ஸஹத்வம், அநவதிக க்ருபை ஆகியவை உள்ளன].

வ்யாக்யானம் - பகவத்விமுகராய் அந்யபரராய்த் திரிகிற ஸம்ஸாரிகளை விட மாட்டாமல், “வீடுமின் முற்றவும்” தொடங்கிப் பலவிடங்களிலும் பலபடியாலும் உபதேசித்த விவ்வாழ்வார் தமக்கும், ஓராண்வழியாகப் பூர்வர்களுபதேசித்துப்

போந்த நியமத்தைக் குலைத்துப் பலரையு முபதேசிக்கும்படி பண்ணியும், பலகால் நடந்து துவண்டு கேட்ட பரமார்த்தத்தை ஓலக்கமாக வைத்து உபதேசித்தும், “வ்ருதைவ பவதோ யாதா பூயஸீ ஜநம் ஸந்ததி:”, தஸ்யாமந்யதமம் ஜநம் ஸஞ்சிந்த்ய சரணம் வ்ரஜ” என்று ருசி விச்வாஸ ஹீனரையும் நிர்ப்பந்தித்து சரமோபாயஸ்த்தராக்கியும், இப்படி அதிகாரம் பாராமல் அவர்கள் துர்க்கதியைப் பார்த்து உபதேசித்தருளும் ஸ்வபாவராய், “பாமன்னு மாறனடி பணிந்துய்ந்தவன்” என்று நிருபகமாயிருக்கும் எம்பெருமானார்க்குமே இவ் வாகாரங்க ளுள்ளதென்கை. (இவை) என்று கீழ்ச்சொன்ன ஸம்பந்த ஜ்ஞாநம், அநர்த்தா ஸஹத்வம், அநவதிக க்ருபை ஆகிற மூன்றையும் பராமர்சிக்கிறது.

விளக்கம் - (இவர்க்கும்) - பகவானிடம் பக்தி அற்றவர்களாகவும், உலக விஷயங்களில் மட்டுமே நோக்கம் கொண்டவர்களாகவும் உள்ள இந்த ஸம்ஸாரிகளை விட இயலாமல், திருவாய்மொழி (1-2-1) - வீடுமின் முற்றவும் - என்று தொடங்கிப் பல இடங்களிலும் பலவிதங்களிலும் உபதேசித்த நம்மாழ்வாராகிய இவருக்கும் [கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்ட ஸம்பந்த ஜ்ஞாநம், அநர்த்தா ஸஹத்வம், அநவதிக க்ருபை ஆகியவை உள்ளன]. (இவர் அடிபணிந்தவர்க்குமே) - ஓராண்வழியாக பூர்வாசார்யர்கள் உபதேசித்து வந்த முறையை விலக்கி, பலரையும் உபதேசிக்கும்படியாகச் செய்தும், பலமுறை நடந்து சென்று கேட்டறிந்த உயர்ந்த உண்மையை சபையின் நடுவே வைப்பது போன்று அனைவருக்கும் உபதேசித்தும், சாண்டில்ய ஸ்ம்ருதி - வ்ருதைவ பவதோ யாதா பூயஸீ ஜநம் ஸந்ததி:”, தஸ்யாமந்யதமம் ஜநம் ஸஞ்சிந்த்ய சரணம் வ்ரஜ - உனக்குத் தொடர்ந்து வருகின்ற பல பிறவிகளும் பயனற்றப் போயின. அவற்றில் இந்த பிறவியில் பகவானைச் சரணம் அடைவாயாக - என்று ஆசை இல்லாதவர்களையும் நம்பிக்கை அற்றவர்களையும் வற்புறுத்தி சரணாகதியில் ஈடுபடுத்தியும், இப்படியாக அவர்களுடைய தகுதிகளை ஆராயாமல் அவர்களுடைய தாழ்ந்த நிலையை மட்டுமே ஆராய்ந்து உபதேசம் செய்தருள்கின்ற தன்மை கொண்டபடியும், இராமாநுச நூற்றந்தாதி (1) - பாமன்னு மாறன் அடி - என்று கூறப்படுகின்றவரும் ஆகிய எம்பெருமானாருக்கும் [கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்ட ஸம்பந்த ஜ்ஞாநம், அநர்த்தா ஸஹத்வம், அநவதிக க்ருபை ஆகியவை உள்ளன]. (இவை உள்ளது) - இந்தத் தன்மைகள் உள்ளன. “இவை” என்ற

சொல்லானது, கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்டதான “ஸம்பந்த ஞானம், மற்றவர்கள் தாழ்வு கண்டு பொறுத்துக் கொள்ளாமை, மிகுந்த கருணை” ஆகியவற்றைக் குறிக்கிறது.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 227)

3-8-1 முடியானே! மூவுலகுந் தொழுதேத்தும் சீ

ரடியானே! ஆழ்கடலைக் கடைந்தாய்! புள்ளூர்

கொடியானே! கொண்டல்வண்ணா! அண்டத்தும்பரில்

நெடியானே! என்று கிடக்கும் என் நெஞ்சமே

பொருள் - நித்யவியூதி மற்றும் லீலாவியூதி ஆகிய இரண்டிற்கும் எஜமானனாக உள்ள மேன்மையை வெளிப்படுத்துகின்ற திருமுடியை உடையவனே! அத்தகைய எஜமானன் என்ற உறவு காரணமாக அனைத்து லோகங்களும் அண்டி நின்று ஒதுகின்ற குணங்களால் பரிபூர்ணமான திருவடிகள் கொண்டவனே! உன்னை அண்டுபவர்கள், உன்னைத் தவிர வேறு பயன்களைக் கேட்டாலும், ஆழ்கடலையும் கடைந்து அவர்களுக்கு அளிப்பவனே! அடியார்களிடத்தில் செல்வதற்கு ஏற்றபடியான கருடனை வாகனமாகக் கொண்டவனே! அவர்கள் அனுபவிக்கத்தகுந்தபடியான மழைமேகம் போன்ற வடிவு கொண்டவனே! இத்தகைய வடிவழகை எப்போதும் அனுபவித்தபடி உள்ள பரமபதத்து வாசிகளாக உள்ள நித்யஸூரிகளின் தலைவனே! இப்படியாக உனது ஸ்வபாவங்களை அனுபவித்தபடி உள்ள எனது உள்ளமானது, சிதிலம் அடைந்தபடி உள்ளது.

அவதாரிகை - தம்முடைய திருவுள்ளத்துக்கு அவன்பக்கலுண்டான சாபலாதிசயத்தைச் சொல்லுகிறார்.

விளக்கம் - தனது திருவுள்ளமானது அவன் விஷயத்தில் கொண்டுள்ள அளவு கடந்த ப்ரேமையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (முடியானே) ஆதிராஜ்ய ஸூசகமாய். உபயவியூதிக்கும் கவித்த முடியிறே; அவன் சேஷித்வ ப்ரகாசகமான திருவபிஷேகத்திலே முந்துறக் கண்வைக்கிறார். அல்லாதார் முடிகளைப் பொய்ம்முடியாக்கும்படி தலையான முடியிறே. உபயவியூதிக்கும், ஒரு முடியிலே கட்டுண்ணும்படி கவித்த முடியிறே. (முடியானே) இவர்க்கு இதில் ஓடுகிற விடாயின் பெருமை இசையின் ஓசையிலே காணுமித்தனை. புதும் க்ரமங்களெல்லாம் இல்லை இதில்; முதலிலே உயர்ந்த தானமாயிருக்கும். (முடியானே) கீழ் “பொன்முடியன்” என்றதுதான் முடிய அநுவர்த்திக்கிறபடி.

விளக்கம் - (முடியானே) - முதலில் ஏன் திருமுடியைக் கூறவேண்டும்? ஆதிராஜ்யத்தினை மறைமுகமாகக் கூறுவதாகவும், இரண்டு விபூதிகளை உரைப்பதாகவும் உள்ளது திருமுடி அல்லவோ? ஆகவே, அவனே அனைத்திற்கும் எஜமானன் என்பதை வெளிப்படுத்தும் திருமுடியை முதலில் கூறுகிறார். ஆனால் சிவன் போன்றவர்களுடைய தலைகளிலும் முடி உள்ளதே என்றால், மற்றவர்களுடைய தலையில் உள்ள பொய்யான முடிகள் என்பதை உணர்த்தும் விதமாக முதன்மையானது இவனுடையது மட்டுமே ஆகும் அல்லவோ? இரண்டு விபூதிகளையும் ஒரே முடியில் கட்டலாம்படியாக உள்ளது அல்லவோ? (முடியானே) - “எ” என்று முடியும் அளபெடை மூலம் நம்மாழ்வாருக்கு உள்ள துடிப்பானது, ஓசை ரூபமாக வெளிப்படுகிறது. ஆனால் ஓசையானது மந்த்ரம், மத்யமம் தாரங்கம் என்ற வரிசையில் வரவேண்டாமோ என்றால், அந்த வரிசைகள் இவருக்கும் இல்லை, இந்த ஓசைக்கும் இல்லை. சரி; ஆனால் வயிறு, கழுத்து, தலை என்ற வரிசையில் வரவேண்டாமோ என்றால், அதுவும் இன்றி மூன்றாவது இடமான தலையே உயர்ந்ததாக உள்ளது. (முடியானே) - கடந்த திருவாய்மொழியில் உள்ள திருவாய் (3- 7-4) - பொன்முடியன் - என்பது முடிய எண்ணுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (மூவுலகும் இத்யாதி) குணாகுண நிரூபணம் பண்ணாதே அசேஷலோக சரண்யமான திருவடிகளையுடையவனே! திருவபிஷேகத்தின் அழகை அநுஸந்தித்துத் தோற்றுத் திருவடிகளிலே விழுகிறார். ஒருகாலும் அடிவிடாரே. “தன் தாளிணைக்கீழ்க் கொள்ளும்” என்றது வடிம்பிடுகிறபடி. ஸர்வஸாதாரணமான திருவடிகளை என் தலையிலே வைப்பாய் என்று கருத்து.

விளக்கம் - (மூவுலகும் இத்யாதி) - குணம் உள்ளவை, குணம் அற்றவை என்ற வேறுபாடு ஆராயாமல், அனைத்து லோகங்களும் சரணம் புகத்தக்கபடியாக உள்ள திருவடிகள் கொண்டவனே! திருமுடியின் அழகை இதுவரை அனுபவித்து, அதனையே எண்ணியபடி இருந்து, அதன் அழகில் தோற்று மயங்கி, அவன் திருவடிகளில் விழுகிறார். எப்போதும் திருவடிகளை விடமாட்டார் அல்லவோ? திருவாய்மொழி (3-7-7) – தன் தாளிணைக்கீழ் கொள்ளும் – என்று கூறியது தூண்டுதலே ஆகும். அதாவது அனைவருக்கும் பொதுவாக உள்ள திருவடிகளை எனது தலையின் மீது வைப்பாயாக என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஆழ்கடலைக் கடைந்தாய்) “ஆராமுதூட்டியவப்பனை” என்றது பின்னாடுகிறபடி. இத்திருவடிகளில் போக்யதையை விட்டு ப்ரயோஜநாந்தரத்தை ஆசைப்பட்டார்க்கும் வருந்தி அபேக்ஷித ஸம்விதாநம் பண்ணுமவனே! “அப்ரமேயோ மஹோததி:” என்று ஒருவரால் அளவிடப்போகாதபடியிருக்கிற கடலைக் குளப்படிபோலே கலக்கினபடி. (புள்ளூர் கொடியானே) தன்னை உகந்தார்பக்கல் வந்து தோற்றும்படி பெரியதிருவடியை வாஹநமாகவும் கொடியாகவுமுடையவனே! ஆச்ரிதர் இருந்தவிடத்தே செல்லுகைக்கு வாஹநம், தூரத்திலே கண்டு “வாரா நின்றான்” என்று தரிக்கைக்கு த்வஜமாகை. கடலைக் கடையப்புக்கு தேவஜாதி இளைத்துக் கைவாங்கினவளவிலே, சாய்கரகம்போலே அம்ருதத்தைக் கொண்டு வந்து கொடுக்கைக்குத் திருவடி முதுகிலே வந்து தோன்றினபடி என்றுமாம்.

விளக்கம் - (ஆழ்கடலைக் கடைந்தாய்) - திருவாய்மொழி (3-7-5) – ஆராமுதூட்டியவப்பனை – என்று கடந்த திருவாய்மொழியில் கூறப்பட்ட விஷயம் எண்ணத்தில் ஓடியபடியே உள்ளது. ஆக இப்படிப்பட்ட திருவடிகளுடைய

இனிமையை விடுத்து மற்ற விஷயங்களில் ஆசை கொண்டு அவற்றின் பின்னே செல்பவர்களைக் கண்டு வருத்தம் கொண்டாலும், அவர்களுடைய விருப்பத்தையும் நிறைவேற்றுபவனே என்கிறார். இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (19-31) – அப்ரமேயோ மஹோததி: - அளவற்ற கடல் – என்பதற்கு ஏற்ப யாராலும் அளவிட இயலாதபடி உள்ள கடலையும் குளப்படி போன்று கலக்கியவனே! (புள்ளூர் கொடியானே) – தன்னை விரும்புவர்கள் அருகில் வந்து நிற்பதற்கு ஏற்ற கருடனை வாகனமாகவும், கொடியாகவும் கொண்டவனே! அடியார்கள் உள்ள இடத்திற்குச் செல்வதற்கான வாகனம், தூரத்திலேயே இவனைக் கண்டு “வரவில்லை” என்று இருந்தாலும் தரிக்கும்பொருட்டு கொடியாகவும் தென்படுபவன். கடலைக் கடைந்தபடி இருந்த தேவர்கள் களைப்படைந்து நின்றபோது, தண்ணீர் தாகம் எடுப்பவனுக்கு மேலிருந்து நீர் விழுவதற்கு ஏற்றபடி அமைக்கப்பட்ட பாத்திரம் போன்று, அமிர்தத்தை கொண்டு வந்து அளிப்பதற்கு ஏற்றபடி பெரியதிருவடியில் முதுகில் அமர்ந்து வந்தான்.

வ்யாக்யானம் - (கொண்டல் வண்ணா) திருவடி முதுகிலே தோற்றினபோது ஒரு மேருவைக் கினிய காளமேகம் படிந்தாற் போலேயாயிற்று இருப்பது. “நீலம் மேராவிவாம்புதம்”. (அண்டத்து உம்பரில்) அவன் தோளில் இருக்கும் இருப்பைக் கண்டால், “இவனே ஸர்வாதிகன்” என்று தோற்றும்படியாயிற்று இருப்பது. ப்ரஹ்மாதிகளுடைய ஐச்வர்யமடையப் பரிச்சிந்நமாய்த் தன் ஐச்வர்யம் மேலாய்த் தோற்றும்படியிறே இருப்பது. வடிவழகோபாதி அவன் ஐச்வர்யமும் ஆகர்ஷகமாயிருக்கிறபடி. (என்று கிடக்கும்) “நெடியானே” என்றால், “காணவேணும், கேட்க வேணும்” என்கிற சொல்லால் தலைக்கட்ட மாட்டுகிறதில்லை; “நெடியானே” என்று பாடோடிக் கிடவா நின்றது; “உக்த்வார்யேதி ஸக்ருத்தீநம் புநர்நோவாச கிஞ்சந” என்று ஸ்ரீபரதாழ்வானைப்போலே, (என் நெஞ்சமே) “கொடிய வென்னெஞ்சம்” என்னுமாபோலே கொண்டாடிச் சொல்லுகிறாரல்லர்; “நான் செய்தபடி செய்ய, இதின் விடாய்க்கு என் செய்வேன்?” என்கிறார். “பர்த்தாவே ரசஷிக்கவேண்டாவோ? இவ் வயிறுதாரி நெஞ்சை என்னால் பரிக்கப்போமோ?”, என்கிறார்.

விளக்கம் - (கொண்டல் வண்ணா) - கருடனின் முதுகில் இவன் அமர்ந்து வந்ததைக் காணும்போது, மேரு மலையை அப்படியே அபகரித்த காளமேகம் போன்று காணப்பட்டான். மஹாபாரதம் - நீலம் மேராவிவாம்புதம் - மேருமலையில் படிந்த காளமேகம் போன்று - என்றது காண்க. (அண்டத்து உம்பரில்) - கருடனுடைய தோளில் வீற்றிருந்ததைக் காணும்போது “இவனே அனைத்தையும் ஆள்பவன்” என்பது வெளிப்பட்டது. நான்முகன் போன்ற அனைவருடைய ஐச்வர்யங்களையும் ஒன்றாகச் சேர்த்தாலும் அவை ஒரு அளவுப்பட்டதாகவும், தனது ஐச்வர்யம் அனைத்தையும் விஞ்சியிருப்பதாகவும் உள்ளவன். வடிவழகு போன்று அவனுடைய ஐச்வர்யங்களும் அனைவரையும் கவர்ந்து இழுக்கவல்லதாக உள்ளது. (என்று கிடக்கும்) - “நெடியானே” என்று அழைத்த பின்னர், அந்த விளிச்சொல்லை நிறைவு செய்யும் விதமாக “உன்னைக் காணவேண்டும், உன்னைக் குறித்துக் கேட்கவேண்டும்” போன்ற சொற்களைக் கூற இயலவில்லை. “நெடியானே” என்று அடுத்த சொல் உரைக்க இயலாதபடி உள்ள நிலை. இவ்விதம் வேறு யாரேனும் இருந்தார்களா என்பதற்கு உதாரணம் காண்பிக்கிறார். இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (99-88) - உக்த்வார்யேதி ஸக்ருத்தீநம் புநர்நோவாச கிஞ்சந - மிகுந்த துக்கம் காரணமாக பரதன் “அண்ணா” என்று உரைத்தான் அல்லாமல், அந்தச் சொல்லைக்கூட மீண்டும் உரைக்க இயலவில்லை - என்றது காண்க. (என் நெஞ்சமே) - திருவாய்மொழி (5-3-5) - கொடிய என் நெஞ்சம் - என்பதில் கூற உள்ளது போன்று தனது உள்ளத்தைக் கொண்டாடி இங்கு உரக்கவில்லை. “இந்த உள்ளத்தின் தவிப்பிற்கு நான் என்ன செய்வேன்?”, என்கிறார். மேலும், “எனது நாயகனே! என்னை நீ காக்கவேண்டாமோ? பெருந்தீனிக்காரன் போன்ற இந்த உள்ளத்தை என்னால் காக்க முடியுமோ?”, என்கிறார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமாநுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 89)

84. கண்டுகொண்டேன் எம் இராமாநுசன் தன்னைக் காண்டலுமே

தொண்டு கொண்டேன் அவன் தொண்டர் பொற்றாளில்

என் தொல்லை வெம்நோய்

விண்டு கொண்டேன் அவன் சீர் வெள்ள வாரியை வாய்மடுத்து இன்று

உண்டு கொண்டேன் இன்னம் உற்றன ஓதில் உலப்பில்லையே

விளக்கவுரை - மிகவும் வேண்டி நின்று கிட்டப் பெறும் எம்பெருமானாரின் வடிவழகை நான் மிகவும் எளிதாகக் கிட்டப்பெற்றேன் - என் கண்ணாரக் கண்டு மகிழ்ந்தேன். யாருடைய அழகை - நம்மைப் போன்ற மனிதர் அல்லர், நம்மை இந்த ஸம்ஸாரத்திலிருந்து கரையேற்ற பரமபதத்தில் இருந்து நாம் உள்ள இடம் தேடி வந்த நமது ஸ்வாமியான எம்பெருமானாரின் அழகை நான் கண்டுகொண்டேன். இவ்விதம் அவரைக் கண்டவுடன், அவர் மீது கொண்ட அன்பு மேன்மேலும் பெருக, அவருடைய அடியார்கள் சூழ்ந்து நிற்கும் அவரது திருவடிகளில் அனைத்துவிதமான தொண்டுகளும் செய்து வாழ்வது என்று அடிமைப்பட்டேன். இதன் மூலம் க்ரூரமாக இருந்து வந்த என்னுடைய கர்மவினைகள் முற்றிலுமாக நீங்க, எனது துன்பம் அனைத்தையும் விடுவித்துக் கொண்டேன். எம்பெருமானாரின் திருக்கல்யாணகுணங்கள் என்ற அமிர்த ஸமுத்திரத்தை நான் பருகினேன். சூரியனின் கதிர்களால் தாக்கப்பட்டு, துன்பத்தில் ஓடிவரும் ஒருவன் குளத்தில் புகுந்து தனது துன்பம் நீக்கிக் கொள்வது போல், இவரது திருக்கல்யாணகுணங்கள் என்ற கடல் மூலம் ஸம்ஸாரம் காரணமாக நான் பெற்ற

துன்பங்கள் நீங்கப் பெற்றேன். இவ்விதமாக நான் எம்பெருமானார் மூலமாக அடைந்தவற்றைக் கூறத் தொடங்கினால் முடிவே இருக்காது.

அவதாரிகை - கீழ்ப்பாட்டிலே, “ப்ரதம பர்வ நிஷ்டர் கோஷ்டியிலே அந்வயியாதேயிருக்கிற வென்னை சரம பர்வமான எம்பெருமானார் திருவடிகளை பரம ப்ராப்யமாக இவனத்யவஸித்திருக்கிறானென்று லோகத்தாரெல்லாரு மறியும்படி பண்ணியருளினா” ரென்று சொல்லி, இதிலே, “எனக்கு வகுத்த சேஷியான எம்பெருமானாரை கண்ணாரக்கண்டு அந்தக் காட்சி கொழுந்து விட்டோடிப் படர்ந்து ததீய பர்யந்தமாக வளருகையாலே அவர்களுடைய திருவடிகளிலே அடிமைப்பட்டு அதிக்ரூமான துஷ்கர்மங்களைக் கட்டடங்க விடுத்துக் கொண்டு அவருடைய கல்யாண குணம்ருதத்தை வாயார அள்ளிக்கொண்டு பருகா நின்ற நான், இன்னமும் பெற்றவற்றை சொல்லப்புக்கால், மேல் பெற வேண்டுமவற்றுக்கு ஒரு தொகையின்றிக்கே யிருக்கச் செய்தே, இவை தன்னை ஒரு வாசகமிட்டு என்னால் சொல்லித் தலைக்கட்டப் போகா” தென்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில், “பக்தியின் முதல் நிலையான பகவத் விஷயத்தில் ஈடுபட்டபடி உள்ளவர்கள் கோஷ்டியில் நான் சேராமல் இருந்தேன். இப்படியாக இருந்த என்னை, ‘பக்தியின் எல்லை நிலமாக உள்ள எம்பெருமானாருடைய திருவடிகளை மிகவும் உயர்ந்த அடையத்தக்க இடமாகக் கொண்டு இவன் அதிலேயே நிலைத்து நிற்கிறான்’ என்று உலகில் உள்ளவர்கள் அனைவரும் அறியும்படியாகச் செய்தார்”, என்று உரைத்தார். இந்தப் பாசுரத்தில், “எனக்கு இயல்பாகவே எஜமானராகிய எம்பெருமானாரை, நான் எனது கண்ணாரக் கண்டு, அந்தக் காட்சியானது என்னில் கொழுந்துவிட்டு படர்ந்து, அவருடைய அடியார்கள்வரை வளர்ந்து நிற்கிறது. ஆகவே அந்த அடியார்களுடைய திருவடிகளில் அடிமையாக நின்று, மிகவும் கொடூரமான தீய கர்மங்கள் அனைத்தையும் அடியுடன் கைவிட்டு, அவருடைய திருக்கல்யாணகுணங்கள் என்ற அமிர்தத்தை எனது வாயாரப் பருகியபடி உள்ளேன். இவற்றையும் கடந்து நான் அடைந்தவற்றை மேலும் கூறவேண்டும் என்றால், இனி அடைய உள்ளவற்றை

ஒரு எண்ணிக்கையில் எவ்விதம் அடக்கிக் கூற இயலாதோ அது போன்று, இவற்றையும் சொற்கள் கொண்டு உரைக்கமுடியாது”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – (கண்டு கொண்டேன்) “காஷாய சோபி கமநீய சிகா நிவேசம் தண்ட்த்தரய உஜ்ஜ்வல கரம் விமல உபவீதம் உத்யத் திநேச நிபம் உல்லஸத் ஊர்த்தவ புண்ட்ரம் ரூபம் தவாஸ்து யதிராஜ த்ருசோர் மமாக்ரே” என்று ப்ரார்த்தித்துப் பெற வேண்டின வடிவழகை ஆகஸ்மிகமாகக் கண்ணாரக் கண்டுகொண்டேன். “கண்டோம் கண்டோம் கண்டோம் கண்ணுக்கினியன கண்டோம்”, “திருக்கண்டேன் பொன்மேனி கண்டேன் திகழும் அருக்கனணி நிறமும் கண்டேன்” இத்யாதிப்படியே, மயர்வற மதிநலமருளப் பெற்றவர்கள் ததீயரைக் கண்டாப்போலே ஸாஷாத்தகரித்தென்றபடி. நீர்தாம் கண்ட ப்ரகாரமேதென்னில், (எம்மிராமாநுசன்றன்னை) “கலெள ராமாநுஜஸ் ஸ்ம்ருத” என்றும், “சேஷா வா ஸைந்யநாதோ வா ஸ்ரீபதிர்வோதி ஸாத்விகை: விதர்க்யா மஹாப்ராஜ்ஞை: யதிராஜாய” என்று சொல்லுகையாலே, இவர் நம்முடைய கோடியிலே யொருவரல்லர், எங்களை ஸம்ஸாரத்தில் நின்று உத்தரிக்கைக்காக பரமபதத்தினின்றும் நானிருந்தவிடந்தேடி வந்தவர் என்றத்யவஸித்துக் கொண்டு அஸ்மத் ஸ்வாமியான எம்பெருமானாருடைய உள்ளபடி கண்டேனென்றபடி.

விளக்கம் - (கண்டு கொண்டேன்) - காஷாய சோபி கமநீய சிகா நிவேசம் தண்ட்த்தரய உஜ்ஜ்வல கரம் விமல உபவீதம் உத்யத் திநேச நிபம் உல்லஸத் ஊர்த்தவ புண்ட்ரம் ரூபம் தவாஸ்து யதிராஜ த்ருசோர் மமாக்ரே - (கூரத்தாழ்வான் கூறுவது) நன்றாக கட்டப்பட்ட காவி ஆடை என்ன, அழகான சிகை என்ன, த்ரிதண்டம் கொண்டு ப்ரகாசமாக உள்ள திருக்கரம் என்ன, அழகான யஜ்ஞோபவீதம் என்ன, உதிக்கும் சூரியன் போன்ற தேஜஸ் என்ன, எழிலான பன்னிரண்டு திருநாமங்கள் என்ன - இப்படியாக அல்லவோ எனது எம்பெருமானாரின் அழகிய திருமேனி எனது மனதில் பதிந்துள்ளது - என்று விண்ணப்பம் செய்து தரிசிக்கவேண்டிய எம்பெருமானாருடைய வடிவழகை நான் எதிர்பாராமல் கிடைக்கப்பெற்று, எனது கண்ணார்க்கண்டேன். திருவாய்மொழி (5-2-2) – கண்டோம் கண்டோம் கண்டோம் கண்ணுக்கினியன கண்டோம் – என்றும், மூன்றாம் திருவந்தாதி (1) – திருக்கண்டேன் பொன்மேனி கண்டேன் திகழும் அருக்கன் அணி நிறமும் கண்டேன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஆழ்வார்கள்

பகவத் அடியார்களைக் கண்டது போன்று கண்டேன். “நீவிர் எவ்விதமாக கண்டீர்?”, என்று கேட்க, அமுதனார் விடை அளிக்கிறார். (எம் இராமாநுசன் தன்னை) - கலெள ராமாநுஜஸ் ஸ்ம்ருத: - ஆதிசேஷன் மூன்றாவதாக கலியுகத்தில் இராமாநுசனாக - என்றும், சேஷா வா ஸைந்யநாதோ வா ஸ்ரீபதிர்வோதி ஸாத்விகை: விதர்க்யா மஹாப்ராஜ்ஞை: யதிராஜாய - உயர்ந்தவர்களால் ஆதிசேஷனின் அவதாரம் என்றும், விஷ்வக்ஸேநரின் அவதாரம் என்றும், எம்பெருமானின் அவதாரம் என்றும் கொண்டாடப்படுபவரே! யதிகளின் தலைவரே - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, “எம்பெருமானார் நம்முடைய பிரிவைச் சேர்ந்தவர் அல்லர். நம்மை இந்த ஸம்ஸாரத்திலிருந்து மேலே எழுப்புவதற்காக பரமபதத்திலிருந்து நான் உள்ள இடம் தேடி வந்தவர் ஆவார்”, என்று எண்ணியபடியே, எனது ஸ்வாமியான எம்பெருமானாருடைய மேன்மையை உள்ளதுஉள்ளபடி கண்டேன்.

வ்யாக்யானம் - (காண்டலுமே தொண்டு கொண்டேன் அவன் தொண்டர் பொற்றாளில்) இப்படி தர்சித்தவளவிலே அந்த ப்ரீதியானது மேன்மேலும் பெருகி வந்து தம்மளவிலே சுவறிப் போகாதே அவருக்கு அநந்யார்ஹரான ததீயரைத் தொடர்ந்து அவர்களுடைய ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளிலே எல்லாவடிமைகளும் செய்வதாக அடிமைப்பட்டேன். “காண்டலுமே” என்றது, “கண்டவளவிலே” யென்றபடி. “தொண்டு கொண்டேன்” என்றது, “தொண்டு பட்டேன்” னென்று ஒரு முழுச் சொல்லு; அடிமையைக் கொண்டேனென்னுதல். “த்வத் தாஸ தாஸ கணாநா சரம அவதௌ யஸ் தத் தாஸதைக ரஸதா அவிரதா மம அஸ்து” என்று ஜீயருமபேக்ஷித்தருளினாரிறே. (என் தொல்லை வெந்நோய் விண்டு கொண்டேன்) இப்படி தாஸ்யத்திலே அந்வயிக்கவே அநாதி காலார்ஜிதங்களாய் ஸர்வேச்வரனுடைய “க்ஷிபாமி, ந க்ஷமாமி”க்குடலாய் அதிக்ரூரங்களான கர்மங்களினுடைய பலமான என்னுடைய ஆத்யாத்மிகாதி துக்கங்களையெல்லாம் கட்டடங்க விடுவித்துக் கொண்டேன். விள்ளுதல் - நீங்குதல்.

விளக்கம் - (காண்டலுமே தொண்டு கொண்டேன் அவன் தொண்டர் பொற்றாளில்) - இவ்விதம் அவரைத் தரிசித்த உடனேயே, அந்த மகிழ்ச்சியானது மேன்மேலும் பெருகியபடியாக வந்து, அவருடன் மட்டுமே நின்று விடாமல், அவரைத் தவிர்த்து வேறு யாரையும் அண்டாமல் உள்ள அவருடைய

அடியார்களைத் தொடர்ந்து, அவர்களுடைய அழகாகப் பொருந்திய திருவடிகளில் அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும் செய்யும் விதத்தில் அடிமையாக நின்றேன். யதிராஜ விம்சதி (16) - சப்தாதி போக விஷயா ருசி: அஸ்மதீயா நஷ்டா பவதி இஹ பவத் தயயா யதீந்த்ர த்வத் தாஸ தாஸ கணாநா சரம அவதௌ யஸ் தத் தாஸதைக ரஸதா அவிரதா மம அஸ்து - யதிராஜரே! அழியக்கூடிய உலக இன்பங்கள் மீது எனக்கு ஏற்படும் பற்றுக்களை நீக்க நீயே அருளவேண்டும். இத்தகைய இன்பங்கள் பின்வரும் நாட்களில் துன்பமே ஏற்படுத்துவதால், இவற்றை உனது கருணை மூலம் நீக்கவேண்டும். என்னை உனது தொண்டனுக்குத் தொண்டனாகக் கொள்ளவேண்டும். இதன் மூலம் நான் உன்னைச் சரணம் என்று பற்றும்படி செய்யவேண்டும். உனக்கு அர்ப்பணிக்க என்னிடம் ஏதும் இல்லை. ஆகவே என்னிடம் இருந்து எதனையும் எதிர்பாராமல் உள்ள உனது கருணை மட்டுமே கொண்டு என்னை நீ காக்க வேண்டும் - என்று ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகளும் இதனையே அருளிச்செய்தார். (என் தொல்லை வெந்நோய் விண்டு கொண்டேன்) - இவ்விதம் அடியார்களிடம் அடிமைத்தொழிலில் ஈடுபட்டு நிற்பதன் காரணமாக, எல்லையற்ற காலங்களாகத் தொடர்ந்தபடி உள்ளதும், ஸர்வேச்வரனுடைய “சுஷிபாமி – தள்ளுகிறேன், ந சுஷமாமி – பொறுக்கமாட்டேன்” என்பது போன்ற சீற்றங்களுக்குக் காரணமாக உள்ளவையும், மிகவும் கொடியவையும் ஆகிய கர்மங்களுடைய பலனாக உள்ள ஆத்யாத்மிகம் போன்ற துக்கங்கள் அனைத்தையும் அடியுடன் நீக்கிக்கொண்டேன்.

வ்யாக்யானம் – (அவன் சீர் வெள்ள வாரியை) அந்த எம்பெருமானாருடைய கல்யாண குணங்களாகிற மஹாஸமுத்ரத்தை; ப்ரவஹியா நிற்கிற ஸமுத்ரத்தை யென்றபடி. அவருடைய கல்யாண குணங்கள் அஸங்க்யேயங்களாகையாலே, அவற்றுக்கு நிச்சலமாய்க் கொண்டு பரித்ருசயமாநமான ஸமுத்ரத்தை போலியாகச் சொல்லவொண்ணாதென்று, கரை புரண்டு ப்ரவஹியா நிற்கிற ஸமுத்ரத்தை போலியாகச் சொல்லுகிறார். விஷயம் அநுபூதமா யிருக்கிறாப்போலே இதுவும் அநுபூதமாய்க் காணுமிருப்பது. அன்றிக்கே அவருடைய கல்யாண குண பூரமாகிற ஸமுத்ரத்தை யென்னுதல். வாரி – ஸமுத்ரம். (வாய் மடுத்தின்றுண்டு கொண்டேன்) ஆதித்ய கிரணங்களாலே தப்தனாய் த்ருஷார்த்தனானவன் மடுவிலே புக்கு வாய் மடுத்து அந்நீரைப் பருகுமாப்போலே, அமுதனாரும் இவருடைய விஷயீகாரத்தைப் பெறுமளவும் ஸம்ஸாரிக துக்க தாப தப்தராகையால் அந்த விடாயெல்லாந் தீரும்படி, இவருடைய விஷயீகாரத்தைப் பெற்று, இவர்தம்மருகே சென்று, அந்தக்

கல்யாண குணம்ருத்தத்தை பெரிய அபிநிவேசத்தோடே வாய் மடுத்து அநுபவித்துக் களித்தேனென்கிறார். சஷீராதி ரஸ்ய பதார்த்தங்கள் நமக்கு ரஸித்திருக்கிறாப்போலே காணும், “பாலேய் போல் சீர்” என்னும்படியான அவருடைய கல்யாண குணங்கள் இவருக்கு ரஸிக்கிறபடி. வாய் மடுத்துண்கையாவது, வாயைத் திறந்து அவற்றுக்கு வாசகமான சப்த ராசியையிட்டு அவை தன்னையே ஸ்துதிக்கை.

விளக்கம் – (அவன் சீர் வெள்ள வாரியை) - எம்பெருமானாருடைய திருக்கல்யாண குணங்கள் என்ற பெரிய ஸமுத்திரத்தை. அவருடைய கல்யாணகுணங்கள் எண்ணற்றவை என்பதால், அவற்றுக்கு அசையாமலும் அளவிட இயலாமலும் உள்ள ஸமுத்திரத்தைக் கூட உதாரணம் காண்பிக்கமுடியாது என்று எண்ணியவராக, கரைபுரண்டு வெளியே வருகின்ற ஸமுத்திரத்தைக் கூறுகிறார். அல்லது அவருடைய திருக்கல்யாண குணத்தால் முழுமையடைந்த ஸமுத்திரத்தை. (வாய் மடுத்தின்றுண்டு கொண்டேன்) - சூரிய வெப்பத்தால் பாதிக்கப்பட்ட ஒருவன், ஒரு குளத்தைக் கண்டவுடன் அதில் புகுந்து வாயால் அந்த நீரைப் பருகுவது போன்று, அமுதனாரும் எம்பெருமானாரை அடைவது வரை ஸம்ஸாரத்தில் ஏற்படுகின்ற துக்கங்களால் தவித்தபடி உள்ளவர் என்பதால், அந்தத் துன்பம் அனைத்தும் நீங்குபடியாக, எம்பெருமானாரை அடைந்து, அவருடைய திருக்கல்யாண குணங்கள் என்ற அமிர்த்தத்தை மிகவும் ஈடுபாட்டுடன் தனது வாயால் பருகி, அநுபவித்துக் களித்தார். பால் முதலானவை நமக்கு இன்பமாக உள்ளது போன்று இவருக்கு, பெரியதிருவந்தாதி (58) – பாலேபோல் சீர் – என்பதற்கு ஏற்ப எம்பெருமானாருடைய திருக்கல்யாண குணங்கள் மிகவும் இனிமையாக உள்ளன. “வாய் மடுத்து உண்ணுகை” என்றால், வாயைத் திறந்து அந்தத் திருக்கல்யாண குணங்களை எப்போதும் துதித்தபடி இருத்தல்.

வ்யாக்யானம் – (இன்னமுற்றன) இவ்வளவும் சொல்லிப் போந்த இவையன்றிக்கே இன்னமும் அவர் தம்மாலே நான் பெற்ற பேற்றை. (ஓதில்) சொல்லப் புக்கால். (உலப்பில்லை) முடிவில்லை. நான் பெற்றவற்றுக்கு ஒரு தொகையில்லாமையாலே கணக்கிட்டுச் சொல்ல மாட்டிற்றிலேனென்கிறார். உலப்பு – முடிவு.

விளக்கம் - (இன்னமுற்றன) - இந்த அளவு கூறியபடி உள்ள இவற்றை மட்டும் அல்லாமல், எம்பெருமானாரால் நான் அடைந்த மேலும் பல பேறுகளை. (ஓதில்) - கூற முயற்சித்தால். (உலப்பில்லை) - முடிவில்லை. நான் அடைந்தவற்றுக்கு ஒரு எண்ணிக்கை இல்லை என்பதால், கணக்கிட்டு உரைக்கமுடியாது என்கிறார்.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்